

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 р 1/2026
24.04.2026. године
Београд

Врховни суд, судија Јасмина Васовић, у предмету предлагача АА из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о приговору предлагача ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Рев2 3007/2025, донео је 24.04.2026. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ приговор предлагача у делу којим је тражио усвајање приговора и налагање поступајућем судији убрзање поступка пред Врховним судом у предмету Рев2 3007/2025, као неоснован.

ОДБАЦУЈЕ СЕ приговор предлагача у делу којим је тражио накнаду штете у износу од 235.000,00 динара, као недозвољен.

Образложење

Предлагач је 24.02.2026. године поднео Врховном суду приговор ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Рев2 3007/2025, са предлогом да се приговор усвоји, наложи поступајућем судији убрзање поступка пред Врховним судом, као и да му се накнади штета у износу од 235.000,00 динара.

Одлучујући о приговору у делу у ком је тражено његово усвајање и налагање поступајућем судији убрзање поступка пред Врховним судом у предмету Рев2 3007/2025, на основу одредаба чл. 7, 9 и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је утврдио да је приговор неоснован.

На основу електронског извештаја писарнице Врховног суда утврђено је да је предмет Трећег основног суда у Београду П1 272/2022 са предметом Апелационог суда у Београду Гж1 2930/2024, примљен у Врховном суду 08.10.2025. године, да је заведен под пословним бројем Рев2 3007/2025, да је одлука у том предмету донета у седници већа 19.03.2026. године и да је отправљена из суда 23.04.2026. године.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности

сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега. Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода у одредби члана 6. став 1. прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона. По одредби члана 10. став 1. Закона о парничном поступку странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Одредбама члана 1. ст. 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се овим законом уређује заштита права на суђење у разумном року. Сврха овог закона јесте да пружи судску заштиту права на суђење у разумном року и тиме предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року, док је у члану 11. прописано да у решењу којим се приговор усваја и утврђује повреда права на суђење у разумном року председник суда указује судији или јавном тужиоцу на разлоге због којих је повређено право странке и налаже судији процесне радње које делотворно убрзавају поступак у року који одређује.

Имајући у виду напред утврђено у контексту садржине одредаба чл. 1, 4. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни суд је одбио приговор предлагача, јер је предмет на који се односи приговор за убрзавање поступка окончан пре одлучивања о овом приговору, у року прописаном чланом 7. истог закона. Наиме, приговор ради убрзавања поступка, као једно од средстава којима се штити право на суђење у разумном року, има првенствено превентивно дејство јер служи убрзавању поступка, а затим и компензаторно дејство. У конкретном случају, предлагач је у приговору тражио убрзавање поступка у предмету овог суда Рев2 3007/2025, који је окончан 19.03.2026. године и одлука је отправљена из суда. Имајући у виду да је приговор остварио своју сврху, јер је одмах после његовог изјављивања донета ревизијска одлука, те да не постоји потреба за налагањем процесних радњи које делотворно убрзавају поступак, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о приговору предлагача у делу у којем је тражио накнаду штете, Врховни суд је оценио да је приговор у овом делу недозвољен.

Наиме, чланом 3. ставом 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року предвиђена су правна средства којима се штити право на суђење у разумном року и то: 1) приговор ради убрзавања поступка; 2) жалба и 3) захтев за правично задовољење. Према члану 23. став 1. тачка 1. овог закона, право на исплату новчаног обештећења за неимовинску штету представља врсту правичног задовољења, а према члану 22. став 1. истог закона право на правично задовољење има странка чији је приговор усвојен. Одредбом члана члан 26. став 1. прописано је да странка може да поднесе тужбу против Републике Србије за новчано обештећење у року од једне године од дана када је стекла право на правично задовољење, а према члану 28. став 1 истог закона, за одлучивање по тужби искључиво је месно надлежан основни су на чијем подручју тужилац има пребивалиште.

Из цитираних законских одредби произилази да поступак по приговору за убрзавање поступка представља посебну врсту поступка којим се штити право на суђење у разумном року, а да се по тужби за новчано обештећење одлучује у посебној парници на начин прописан чл. 26. до 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року, због чега је Врховни суд приговор предлагача у овом делу одбацио и одлучио као у ставу другом изреке.

С у д и ј а
Јасмина Васовић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења предлагач има
право жалбе Врховном суду у року
од 8 дана од дана пријема овог решења

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић